

בוהשכמות הבוקר של ערב יום הכיפורים חיכתה זולית "העולם הזה" ליד שער מע- שיהו, ציפתה לשחרורו של האסיר המפורסם ביותר ב- ישראל, יעקב מרחבי, שנזון בידי נשיא המדינה על הצ- טינותו בדיכוי מרד המסתנ- נים בכלא שטה.

בגיפ הדוהר לביתו בקרית בנימין, ליד חיפה, סיפר יעקב מרחבי הנרגש את סיפורו המרתק. בתחנות הביניים ל- אורך הדרך, בבית-קפה חי- פאי ובבית אמו, השלים את הסיפור.

זהו סיפורו של הבן שרצח את אביו, האזרח הרוצה לח- זור בתשובה, האסיר שהצ- טיין בליל הזוועות הנורא, האדם הרוצה להתחיל בחיים חדשים — יעקב מרחבי.

היום

נו לילדתי מהחדש!

מאת

יעקב מרחבי

לא ישתכח לי הלידה. בערב, לפני הארוחה, קרא לי תורג'מן, מפקד כלא מעשיהו, והודיע לי הבשורה הגדולה, שי- למעשה שמעתי עליה כבר במהדורת התר- שות של מוצאי שבת. "מרחבי!" אמר לי תורג'מן בקול עליו, "אתה יוצא מחר לחופ- שי. נשיא המדינה החליט להעניק לך חנינה."

התרגשותי הגיעה לשיאה. בכלא מעשיהו שומעים האסירים את שידורי קול-ישראל. במוצאי שבת, במהדורת החדשות של שעה תשע, שמעתי גם אני: "נשיא המדינה הח- ליט להעניק חנינה לאסיר יעקב מרחבי, שי- נדון בשעתו למאסר עולם, ושעונשו הומתק לעשר שנות מאסר לפני שנים אחדות."

מאותו רגע לא ניתנה לי מנוחה. כל הי- אסירים, החתיקים והחדשים, באו אלי בזה אחר זה ללחוץ את ידי. הסוהרים איחלו לי את מיטב איחוליהם, קציני הכלא קרצו לי בידיות. "מרחבי, בערב יום כיפור אתה תהיה חופשי", אמר לי כל אסיר לחוד את אשר ידעתי אני בעצמי, ואת אשר הם יד- עו כי אני יודע: "זכור אותנו בחוק."

גדמה לי שבכל ימי חיי לא התרגשתי כמו בשני הימים הנוראים הללו. למרות שי- הידיעה שודרה במוצאי שבת, לא הודיעו לי אותה רשמית עד לערב השחרור. אמי וקרובי, שבאו לבקר אותי בשבת, ידעו כבר על כך. נדברנו שאבוא ישר מבית הכלא לביתם שבקרית בנימין. "מוטב שלא תבו-

אי", אמרתי לאמי, "הצלמים יצלמו אותך והעתונאים לא יתנו לך מנוחה. תחכי ב- בית — אני אבוא בעצמי."

בלילה לא יכולתי לישון. חשבתי על כל תנועה ותנועה שאעשה מחוץ לבית-הסוהר. העליתי בזכרוני את כל מה שעבר עלי מן היום בו מסרתי את עצמי למשטרת פתח- תקוה, דרך המשפט הארוך, הימים הרבים שישבתי בכלא רמלה, המאסר בכלא שטה וליל הדמים — הלילה הנורא ביותר בחיי — ליל מרד הפיזאיון.

הכל התערבל במוחי, כדייסה אחת גדו- לה. קטעי העדות שמסרתי באוזני חברי הי- חודה, השאלות הנרגשות של העתונאים ב- ליל המרד, חקירת השתי-וערב של קציני המשטרה שניהלו את חקירת הרצח שבצעתי ודבריו של תורג'מן אלי ברעעים בהם מסר לי בהתרגשות לא קטנה משלי: "אתה משוחרר. אני מאחל לך הצלחה מקרב לבני- תצליח."

כולם רצו שאצליח. "תצליח, מרחבי", היה כל אחד אומר לי, בשני הימים שבין שידור ההודעה בקול-ישראל לבין רגע שח- רורי. יותר מכל רציתי אני בעצמי להצ- לית. עד כה, לא האירה לי ההצלחה פנים. אולי אפשר להוציא מכלל זה את הלילה בו יכולתי כבר להחשב בין המתים, ובכל זאת הצלחתי להציל את עצמי, יחד עם שאר הסוהרים. ושאריה הכבוד הלאומי — בליל-שטה, בלילה בו דהרתי במרוצת-אטמוק

"תצליח!" אמרו לי כולם, בשני הימים שקדמו לשחרורי מבית הכלא. בשער מעשיהו לחץ לי מפקד הכלא שמעון תורג'מן את ידי, איחל לי את מיטב האיחולים לקראת חיי החדשים. פזבתי את הכלא כשכל תאסיריים מנפנפים לי בידיותם.